

Галина ТАЛОВИРЯ,

orcid.org/0000-0003-2667-8382

кандидат педагогічних наук, доцент,

доцент кафедри загального мовознавства та іноземних мов

Національного університету «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

(Полтава, Україна) halyna.talovyria@gmail.com

Ксеня ГАВРИЛЬЄВА,

orcid.org/0000-0002-3055-3496

кандидат філологічних наук,

старший викладач кафедри загального мовознавства та іноземних мов

Національного університету «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

(Полтава, Україна) kseniahavrylieva@gmail.com

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ ДО РОБОТИ ЗА ФАХОМ ЗА ДОПОМОГОЮ ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК САМООРГАНІЗАЦІЇ, КРЕАТИВНОСТІ ТА КОМУНІКАЦІЇ НА ЗАНЯТТЯХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

У статті розглянуті основні перехідні навички потрібні для адаптації студентів до навчання у закладі вищої освіти, які потім допоможуть їм стати повноцінними конкурентоспроможними працівниками на ринку праці. Перехідними навичками є такі: комунікація та співпраця, креативність та критичне мислення, міжкультурна компетентність та громадянство, емоційна саморегуляція та стабільність, а також цифрова грамотність.

Вища освіта вимагає від студентів переосмислення та коригування своїх способів навчання. Вони повинні працювати зі складнішим контентом, керувати своїм часом та ставати більш автономними. Викладачі схильні очікувати, що студенти стануть більш самостійними та візьмуть більше відповідальності за своє навчання, часто пропонуючи підтримку, а не керівництво, особливо в контексті виконання проєктів або експериментальних підходів до навчання. Цей перехід від навчання під керівництвом викладача до розвитку самостійності вимагає від студентів критичного осмислення процесів навчання, які вони переживають, та адаптації цих процесів для того, щоб вони брали на себе відповідальність за своє навчання.

Англійська як міжнародна мова вищої освіти сприяє самостійному навчанню та допомагає студентам опанувати обрану професію, що може бути застосовано поза межами класної кімнати. Це робить клас викладання англійської мови як другої мови у ЗВО ідеальним місцем для навчання та оцінювання перехідних навичок. Зокрема, комунікативне викладання мов (КВМ), яке є домінуючою методикою у викладанні англійської мови як другої у вищій освіті – сприяє інтегрованому навчанню перехідним навичкам, оскільки цілі, яких вони прагнуть досягти, перетинаються. Тому розвиток перехідних навичок у викладанні англійської мови як другої у вищій освіті не вимагає від викладачів повної зміни навчальної програми. Часто їм просто потрібно усвідомити, як вони можуть адаптувати існуючі матеріали та підходи для розвитку перехідних навичок так, щоб вони відповідали потребам учнів. Це надає викладачам великий ступінь свободи щодо того, наскільки вони включатимуть перехідні навички у свої курси.

Ключові слова: *комунікація, креативність, критичне мислення, міжкультурна компетентність, самолідерство, цифрова грамотність.*

Halyna TALOVYRIA,

orcid.org/0000-0003-2667-8382

PhD, Associate Professor;

*Associate Professor at the Department of General Linguistics and Foreign Languages
National University "Yuri Kondratyuk Poltava Polytechnic"
(Poltava, Ukraine) halyna.talovyria@gmail.com*

Ksenia HAVRYLIEVA,

orcid.org/0000-0002-3055-3496

PhD,

*Senior Lecturer at the Department of General Linguistics and Foreign Languages
National University "Yuri Kondratyuk Poltava Polytechnic"
(Poltava, Ukraine) kseniahavrylieva@gmail.com*

PREPARING FUTURE FOREIGN LANGUAGE TEACHERS FOR WORK IN THEIR SPECIALTY BY DEVELOPING SELF-ORGANIZATION, CREATIVITY, AND COMMUNICATION SKILLS IN ENGLISH CLASSES

The article discusses the key transitional skills needed to adapt students to higher education and then help them become fully-fledged, competitive workers in the labor market. The transitional skills are: communication and collaboration, creativity and critical thinking, intercultural competence and citizenship, emotional self-regulation and stability, and digital literacy.

Higher education requires students to rethink and adjust their learning styles. They must work with more complex content, manage their own time, and become more autonomous. Teachers tend to expect their students to become more independent and take more responsibility for their learning, often offering support rather than guidance, especially in the context of project-based or experiential learning approaches. This shift from teacher-led learning to developing independent learning requires students to critically reflect on the learning processes they experience and to adapt these processes so that they take responsibility for their own learning.

English as the international language of higher education fosters self-directed learning and helps students master their chosen profession, which can be applied beyond the classroom. This makes the ESL classroom in higher education an ideal setting for teaching and assessing transitional skills. In particular, communicative language teaching (CLT), which is the dominant methodology in teaching ESL in higher education, facilitates integrated teaching of transitional skills because the goals they seek to achieve overlap. Therefore, developing transitional skills in teaching ESL in higher education does not require teachers to completely change the curriculum. Often they simply need to understand how they can adapt existing materials and approaches to developing transitional skills to meet the needs of their students. This gives teachers a great deal of freedom in how much they incorporate transitional skills into their courses.

Key words: *communication, creativity, critical thinking, intercultural competence, self-leadership, digital literacy.*

Постановка проблеми. Студенти закладів вищої освіти (ЗВО) стикаються з постійними змінами, адаптуючись від переходу від середньої освіти до вищої, а потім від вищої освіти до ринку праці. Раніше достатньо було викладати студентам закладів вищої освіти лише академічні знання, але сучасний світ освіти змінився. Через пришвидшення темпів сучасного життя вища освіта повинна не лише надавати студентам знання, а й допомагати їм готуватися до професійного життя після закінчення університету, надаючи навички, необхідні для подальшого кар'єрного успіху. Вища освіта – це перехідний період: спочатку зі школи до університету, а потім від освіти до світу праці. Тому це ідеальний час для розвитку та вдосконалення перехідних навичок, які дозволяють молодим людям не лише орієнтуватися у змінах у своєму житті, але й бути готовими активно змінювати світ навколо себе.

Перехідні навички базуються на глобальних навичках, контекстуалізованих для вищої освіти, і є такими: комунікація та співпраця, креативність та критичне мислення, міжкультурна компетентність та громадянство, емоційна саморегуляція та стабільність, а також цифрова грамотність. У цій статті обговорюється, як перехідні навички можна успішно інтегрувати у викладання англійської мови у вищій освіті.

Аналіз досліджень. Вже існує низка моделей перехідних навичок, які наголошують на навичках, необхідних для процвітання у сучасному взаємопов'язаному, глобалізованому та динамічному світі. Деякі з цих моделей зосереджені на світі бізнесу та навичках, необхідних працівникам для підготовки до нових способів роботи та нових професій (Донді та ін., 2021). Інші є більш загальними, як-от програма ЮНЕСКО «Навички для

майбутнього» (Маурі, 2023), яка зосереджена на соціальних, екологічних та цифрових переходах, які ми переживаємо як частина глобального суспільства. Існують також схеми навичок для вищої освіти, спрямовані на підвищення успішності студентів. Вони визначають основні сфери, на яких викладачі повинні зосередитися для забезпечення успішного навчання. Хоча кожна існуюча схема має різний фокус, вони мають деякі спільні теми. Поєднання цих аспектів стане основою для схеми перехідних навичок, спеціально розробленої для викладання англійської мови у вищій освіті.

Мета статті. На основі схем, що існують, виділити і описати п'ять ключових навичок, які охоплюють співпрацю, комунікацію та посередництво, креативність та критичне мислення, культурний інтелект, самостійне лідерство та цифрову грамотність.

Виклад основного матеріалу. Коли студенти вступають у сектор вищої освіти, їхнє усвідомлення себе часто змінюється. Вони стикаються з новим академічним середовищем, контактують з людьми з різним досвідом та беруть на себе нові ролі та обов'язки. Хоча вони не є чистим аркушем з точки зору навичок навчання та стратегій поведінки, вони часто виявляють, що їхні установлені способи роботи потребують оновлення, щоб знайти креативні рішення тих ситуацій, які вони переживають.

Перехідні навички можна вдосконалювати та розвивати у багатьох різних предметах вищої освіти. Загальновизнано, що викладання англійської мови як другої мови – з її зосередженням на комунікації, культурі та співпраці – особливо сумісне з розвитком перехідних навичок на всіх рівнях освіти. Тому вони потребують більш детального опису, який ми наводимо далі.

Перехідна навичка 1 – це комунікація, співпраця та посередництво. Комунікація на сучасному робочому місці є складною та різноманітною. Вона характеризується співпрацею, що проходить крізь мовні та культурні бар'єри, з використанням різноманітних засобів, як особистого, так і цифрового спілкування. Крім того, у нашому багатомовному світі англійська мова часто є засобом комунікації за замовчуванням, який носії використовують для посередництва між різними мовами (Рада Європи, 2018). Це необхідно враховувати на заняттях з англійської мови у вищих навчальних закладах.

Здатність належним чином спілкуватися в різних соціальних ситуаціях, звичайно, є однією з головних цілей KBM на всіх рівнях володіння мовою. Тому одним із пріоритетів викладачів

англійської мови у вищій освіті має бути підвищення обізнаності студентів про те, як вони спілкуються англійською мовою, звертаючи увагу як на їхні сильні та слабкі сторони володіння нею під час надання їм зворотного зв'язку. Це можна зробити різними способами. Наприклад, під час аналізу стилістики порівняльний аналіз із рідною мовою можна використовувати як відправну точку, оскільки різні мови мають різні способи вираження рівнів формальності. Групова та командна робота надають студентам можливості для практичного навчання, (Колб, 1984) використовуючи свої навички презентації та ведення дебатов. У багатомовних командах медіація також грає ключову роль, і викладачі можуть спиратися на це, створюючи можливості для викладання та навчання одночасно. Комунікація на такому високому рівні також потребує знання нюансів володіння мовою. Це включає не лише розуміння, але й здатність застосовувати такі аспекти доречності, як рівень формальності та конкретизації, як у письмовій, так і в усній формах. Також слід удосконалити обізнаність студентів про різні мовні функції, необхідні для ефективного спілкування у різних комунікативних ситуаціях, тому що якість комунікації визначає якість співпраці. Співпраця включає у себе здатність чітко та лаконічно викладати ідеї, ефективно використовувати навички переконання та успішно обговорювати різні точки зору з іншими. Неминуче виникатимуть проблеми, які необхідно вирішувати, тому у таких делікатних ситуаціях для досягнення задовільного результату для всіх залучених сторін необхідні лінгвістичні стратегії щодо дипломатичності, такі як хеджування. Нарешті, медіація передбачає допомогу студентам в ефективному спілкуванні один з одним, коли вони розмовляють різними мовами або коли мають справу з незнайомими ситуаціями. Це вимагає розуміння культурних факторів та контексту, окрім використання лінгвістичних навичок. Коли ми здійснюємо медіацію, нам доводиться адаптуватися до мовних здібностей нашого співрозмовника, а також до його рівня розуміння. Це можна зробити на заняттях з англійської мови у вищій школі, вимагаючи від студентів прочитати газетний репортаж про поточну подію рідною мовою, а потім передати зміст, пояснивши, як про цю подію повідомляють у різних країнах. У цій діяльності недостатньо просто перекласти ключові моменти тексту, тому що також необхідно враховувати культурний фон та контекст.

Перехідна навичка 2 – це креативність та критичне мислення. В освіті креативність (Джонс і Річардс, 2016) часто асоціюється з початковою та

дошкільною освітою, де такі види діяльності, як малювання та спів, є розповсюдженими видами навчання. Хоча ці форми творчості відіграють меншу роль на вищих рівнях освіти, це не означає, що творчість не має місця. Творчість просто набуває іншої форми, проявляючись як інтелектуальна допитливість, де студентів заохочують цікавитися новими знаннями та розширювати свої можливості, щоб відповідати швидким змінам у сучасному світі.

Навички критичного мислення (Хардлі і Бун, 2023) є зараз більш важливими, ніж будь-коли, у сучасному світі. Взаємодія зі ЗМІ є очевидним прикладом сфери, де потрібне критичне мислення, враховуючи постійно зростаючу кількість фейкових новин. Ця потреба нещодавно загострилася останніми досягненнями у галузі генеративного штучного інтелекту (ШІ), які ще більше ускладнюють розмежування фактів та вигадки. Окрім критичного оцінювання подій, нам також потрібно створювати креативні рішення для нових труднощів, які вони несуть. Тому критичне мислення та креативність не слід розглядати як протилежності. Критичне мислення дозволяє нам оцінювати ситуацію, робити судження та висновки; креативність дозволяє нам знаходити різноманітні нові рішення та стратегії для подолання таких викликів. Таким чином, вони доповнюють одне одного у формі гнучкого мислення, яке допомагає орієнтуватися у неоднозначності сучасного світу та впоратися з невизначеністю у певних ситуаціях.

Креативне та критичне мислення важливі на всіх рівнях освіти. У вищій освіті вони повинні навчитися застосовувати навички творчого та критичного осмислення нової інформації у своїй галузі навчання. Чим більшими вони володіють знаннями, тим більше вони розвиваються як креативні та критичні мислителі. У викладанні англійської мови у вищій освіті творче мислення слід розвивати, заохочуючи студентів ставити критичні запитання та досліджувати різні шляхи мислення, а не просто надаючи їм відповіді. Один зі способів, яким викладачі можуть сприяти творчому мисленню своїх студентів, - це встановити параметри завдання, а потім надати студентам свободу виконувати його, реалізуючи його по-своєму. Наприклад, студентам може бути доручено провести обговорення книги або підготовка презентації протягом заданого часу, але деталі щодо підходу, який вони хочуть застосувати, та питань, які вони хочуть розглянути, залишаються на їх розсуд. Викладач повинен підтримувати студентів за потреби, але повинен бути обережним, щоб не обмежувати їхню творчість.

Перехідна навичка №3 – це культурний інтелект. Сьогодні ми маємо можливість бути мобільнішими, ніж будь-коли, та зустрічатися з людьми з різним досвідом. Щоб орієнтуватися в цих зустрічах, необхідний культурний інтелект, який високо цінується багатьма установами та компаніями. Володіти культурним інтелектом (Бірам, 2021) означає діяти ефективно належним чином у культурно різноманітних ситуаціях. Отже, культурний інтелект – це більше, ніж просто знання про інші культури; він також охоплює такі установки, як відкритість, допитливість, емпатію та готовність дивитися на світ очима іншої людини. Інші важливі аспекти культурного інтелекту включають здатність взаємодіяти у режимі реального часу з людьми з різним походженням, культурно правильно інтерпретувати письмові тексти та усвідомлювати правильне представлення культур, щоб краще зрозуміти культурні упередження та припущення інших людей. Таким чином, культурно інтелектуальні люди стають міжкультурними спікерами, які є посередниками у культурно чутливих ситуаціях, а це означає, що їм необхідно мати у розпорядженні набір ефективних комунікативних стратегій, які можуть включати усвідомлення невербальних сигналів, практику активного слухання та готовність адаптувати свій стиль спілкування до своєї аудиторії.

Оскільки університети продовжують надавати пріоритет міжнародній мобільності персоналу та студентів, університетські спільноти стали більш неоднорідними, оскільки багато студентів користуються різними програмами мобільності. Це робить аудиторії реальним середовищем для розвитку культурного інтелекту, чим можуть скористатися викладачі англійської мови. Важливо зазначити, що присутність студентів з різним походженням не автоматично призводить до розвитку культурного інтелекту студентів. Тому викладач англійської мови повинен взяти на себе роль культурного наставника (Ванде Берг та ін., 2009) та сприяти міжкультурному навчанню студентів. Ефективним підходом до розвитку культурного інтелекту є емпіричне навчання. Тут на думку спадають уявні ситуації, де студенти розігрують реалістичні події, з якими вони можуть зіткнутися поза стінами вищого навчального закладу. Для досягнення навчання та розвитку культурного інтелекту важливо, щоб такі види діяльності. Після цього проводяться обговорення, під час яких студенти розмірковують над своєю поведінкою та емоційними реакціями на подану ситуацію. Завдання, що включають критичний аналіз та рефлексію, також можуть покращити

міжкультурне розуміння. Обговорення критичних інцидентів та аналіз відео, текстів і текстів пісень щодо культурної репрезентативності та поведінки може сприяти розширенню знань та обізнаності студентів. Завдяки своєму комунікативному характеру, такі види діяльності є поширеними у класах англійської мови для практики лінгвістичних та паралінгвістичних елементів мови. Їх можна легко адаптувати, щоб зосередити увагу на культурному інтелекті.

Перехідна навичка 4 – це самостійне лідерство. Сучасне робоче місце – це динамічна екосистема, де співіснують різні режими роботи. Працівники повинні бути готові працювати як індивідуально, так і в команді, залежно від характеру завдання. Незалежно від режиму роботи, перехідна навичка самолідерства є незамінною. Самолідерство часто вважається передумовою для ефективного членства у команді. Хоча це може здатися суперечливим, але якщо розглянути чинники, які передбачає самолідерство, логіка цього твердження стає зрозумілою. По суті, самолідерство полягає у трьох питаннях: що ми робимо, чому ми це робимо і як ми це робимо (Нойхаус, 2020). Ці питання стосуються не лише того, як ми сприймаємо себе, але й досліджують нашу взаємодію з іншими, наприклад, під час роботи у командах у вищій освіті та пізніше на робочому місці. Щоб розширити три згадані вище питання, ми можемо розглянути, що вони передбачають. Те, що люди роблять, коли використовують самолідерство, часто тісно пов'язане з концепцією емоційного інтелекту що є здатністю керувати власними емоціями та розуміти емоції інших. Це включає у себе здатність до самооцінки, саморегуляції та, зрештою, до більшої самосвідомості. Причина, чому люди застосовують самолідерство, полягає у досягненні як відчутних цілей (наприклад, хороші оцінки або бажана робота), так і нематеріальних (наприклад, відчуття успіху або особистісного зростання). Зрештою, те, як люди розвивають самолідерство, може приймати кілька різних форм, таких як рефлексія, планування та переговори, адаптація до змін та подолання неозначеності у певній ситуації.

Викладання англійської мови у вищій освіті має всі можливості для того, щоб надати студентам можливість займатися діяльністю, яка сприяє розвитку самостійного лідерства. Цього можна досягти, дозволивши студентам брати на себе відповідальність за своє навчання, наприклад, шляхом самостійного навчання (Літл та ін, 2017). У вищій освіті перевага віддається автономному навчанню, і вивчення англійської мови як другої не є винятком. Фактично, можна сказати, що

автономне навчання особливо важливе у викладанні англійської мови як другої, оскільки англійська стала глобальною лінгва франка, і вивчення англійської мови більше не обмежується аудиторією. Студенти використовують її для багатьох видів діяльності поза університетом, таких як спілкування у соціальних мережах, ігри та прослуховування музики. Щоб студенти могли скористатися цим цінним вкладом у вивчення мови, вони повинні практикувати самолідерство та брати на себе відповідальність за своє навчання. Це включає самооцінку сильних і слабких сторін у використанні мови, встановлення реалістичних цілей вивчення мови для себе та планування заходів для досягнення цих цілей. Окрім акценту на самостійному навчанні у викладанні англійської мови як другої, яке зосереджене на окремому студенті, проектна групова робота також вимагає самолідерства. Це передбачає інший тип самосвідомості, а саме розуміння студентами того, який внесок вони можуть зробити в успіх групи. Наприклад, коли студентська група домовляється про розподіл завдань для презентації, кожен учасник повинен поміркувати над тим, як його сильні сторони можна найефективніше використати для досягнення найкращих результатів, але також бути готовим адаптувати свої вподобання, коли це необхідно. Це може означати, що один учасник групи, який має більше досвіду використання академічного стилю, відповідає за презентацію результатів дослідження, тоді як інший, якому комфортно спонтанно взаємодіяти з аудиторією, проводить сесію запитань і відповідей.

Перехідна навичка 5 – це цифрова грамотність. У сучасному суспільстві ми використовуємо цифрові технології, такі як онлайн-платформи, соціальні мережі, мобільні пристрої та інструменти штучного інтелекту, для доступу до інформації, співпраці та комунікації в усьому світі в освіті, роботі та особистому житті. Поряд з численними перевагами, що надаються цими технологіями, їх використання також порушує питання щодо кібербезпеки та цифрової етики, з якими студенти повинні бути готові мати справу, перш ніж виходити на робоче місце. Оскільки цифрові технології настільки проникли у наше життя, цифрові навички не можна розглядати окремо від інших перехідних навичок. Наприклад, значна кількість комунікації, співпраці та посередництва (Перехідна навичка 1) відбувається онлайн, тому комунікативні навички не можна повністю відокремити від цифрових навичок. Цифрові технології також мають здатність долати культурні розриви та сприяти культурному інтелекту (Перехідна навичка 3), наприклад, коли

люди з різним культурним походженням взаємодіють та обмінюються інформацією на платформах соціальних мереж. Ми можемо побачити ще один перетин з виміром рамки перехідних навичок: креативність та навички критичного мислення (Перехідна навичка 2) є важливими навичками для роботи з розробками в галузі штучного інтелекту. Наразі думки у нашому суспільстві різко розділені щодо впливу штучного інтелекту. Дехто схильний розглядати штучний інтелект як початок кінця, тоді як інші думають, що він вирішить усі їхні проблеми. Креативність та критичне мислення необхідні, щоб знайти баланс між цими поляризованими поглядами та навчитися розумно використовувати нові технології.

Використання цифрових інструментів у класі стає звичним явищем на всіх рівнях освіти. На нижчих рівнях освіти викладачі повинні наголошувати на важливості ефективного використання цифрових пристроїв. У вищій освіті викладачі можуть очікувати, що студенти вже матимуть ці базові навички. Тому акцент зміщується на інші теми, такі як удосконалення цифрових навичок студентів (наприклад, використання пошукових систем для академічних досліджень). Це важливо, оскільки обернене (Бергман і Самс, 2012) та гібридне навчання все частіше впроваджуються у вищій освіті. Ці форми навчання та викладання передбачають використання навчальних платформ, інструментів для відеоконференцій та різних цифрових пристроїв. Тому розвиток навичок студентів та підвищення їхньої обізнаності щодо питань, пов'язаних з етичним використанням цих технологій, має бути пріоритетом у викладанні англійської мови у вищій освіті.

Ніде це спостереження не є таким вірним, як у сфері штучного інтелекту, що швидко розвивається, і англійська мова у вищій освіті, здається, є логічним тлом для роздумів про ШІ, оскільки він впливає на багато центральних аспектів вивчення мови. Як і попередні інновації у викладанні мов, нам доведеться знайти спосіб інтегрувати його в клас викладання англійської мови таким чином, щоб це мало педагогічний сенс. Вища освіта, де слід відточувати навички критичного мислення та вдосконалювати мовленнєві навички, є ідеальним місцем для обговорення та роздумів про роль ШІ у викладанні англійської мови.

Тепер студенти можуть використовувати інструменти штучного інтелекту для вдосконалення своїх письмових робіт або навіть писати цілі завдання. На уроці письма використання

штучного інтелекту для вдосконалення окремих речень у тексті може бути прийнятним, тоді як використання штучного інтелекту для написання всього завдання – ні. Викладач також може вимагати від студентів вказати уривки або частини завдань, де вони використовували інструменти штучного інтелекту. Ці обговорення можуть бути сформульовані у вигляді кодексу поведінки, якого погоджуються дотримуватися як студенти, так і викладачі. До речі, узгодження кодексу поведінки може також бути складним мовним завданням, яке вимагає від студентів використання передових мовленнєвих навичок, таких як хеджування. Оскільки письмо, здається, є навичкою, на яку найбільше впливає використання штучного інтелекту, викладачі також можуть залучати навички критичного мислення студентів для аналізу текстів, створених штучним інтелектом, та порівняння їх з текстами, створеними людиною, з точки зору змісту, лексики та структури. Таке завдання з підвищення обізнаності попереджає студентів про те, що штучний інтелект може доповнювати, але не замінювати людський інтелект, оскільки є багато завдань, які він не може виконати задовільно самостійно. З чотирьох навичок письмо є найочевиднішим прикладом того, як ШІ впливає на процес вивчення мови. Однак інші навички також зазнають впливу. Коли йдеться про аудіювання та перегляд, ШІ може транскрибувати тексти або генерувати субтитри. Щодо читання, існують інструменти ШІ, які спрощують тексти для читача та підсумовують основні моменти. Навіть говоріння певним чином зазнає впливу, наприклад, коли студенти використовують інструменти ШІ для підготовки своїх презентацій або чат-ботів для відпрацювання усних навичок. Ці зміни означають, що способи навчання цим навичкам доведеться переосмислити.

Висновки. Заняття з англійської мови у вищих навчальних закладах є ідеальним місцем для розвитку перехідних навичок завдяки зосередженню на комунікації, культурі та співпраці, які також є основою системи перехідних навичок. Роль вищих навчальних закладів полягає в тому, щоб допомогти студентам здійснити два основні переходи: по-перше, перехід від шкільного навчання під керівництвом вчителя до самостійного навчання в університеті, і по-друге, перехід від освіти до світу праці. Переосмислення системи оцінювання, використовуючи 5 перехідних навичок, згаданих вище, все ще потребує подальших досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Bergman, J., Sams, A. Flip your classroom. International Society for Technology in Education. 2012. 215 p.
2. Byram, M. Teaching and assessing intercultural communicative competence revisited, 2nd ed. Multilingual Matters. 2021. 154 p.
3. Council of Europe. Common European framework of reference for languages 2018.: Companion volume with new descriptors. rm.coe.int/cefr-companion-vol-ume-with-newdescriptors-2018/1680787989
4. Dondi, M., Klier, J., Panier, F., & Schubert, J. Defining the skills citizens will need in the future world of work. McKinsey & Company. 2021. Retrieved from www.mckinsey.com/industries/public-sector/our-insights/defining-the-skills-citizens
5. Hadley, G., & Boon, A. Critical thinking. Routledge. 2023. 120 p.
6. Kolb, D. Experiential learning. Experience as the source of learning and development. Prentice Hall. 1984. 116 p.
7. Jones, R. H., & Richards, J. C. Creativity in language teaching: Perspectives from research and practice. Routledge. 2016. 124 p.
8. Little, D., Dam, L., & Legenhausen, L. Language learner autonomy: What, why and how. Second Language Acquisition, 2017. Volume 4(1), 1–21 p.
9. Maury, T. D. The future of higher education: Skills for the world of tomorrow. 2023. Retrieved from www.iesalc.unesco.org/en/2023/08/11/the-future-of-higher-education-skills-for-the-world-of-tomorrow/
10. Neuhaus, M. What is self-leadership? Theory, models and examples. 2020. Retrieved from positivepsychology.com/self-leadership/#self-leadership
11. Vande Berg, M., Connor-Linton, J., & Paige, M. R. The Georgetown Consortium project: Interventions for student learning abroad. Frontiers: The Interdisciplinary Journal of Study Abroad, 2009. Volume 18(1), 1–75. doi.org/10.36366/frontiers.v18i1.251

REFERENCES

1. Bergman, J., Sams, A. (2012) Flip your classroom. International Society for Technology in Education. 215 p.
2. Byram, M. (2021) Teaching and assessing intercultural communicative competence revisited, 2nd ed. Multilingual Matters. 154 p.
3. Council of Europe. Common European framework of reference for languages (2018): Companion volume with new descriptors. rm.coe.int/cefr-companion-vol-ume-with-newdescriptors-2018/1680787989
4. Dondi, M., Klier, J., Panier, F., & Schubert, J. (2021) Defining the skills citizens will need in the future world of work. McKinsey & Company. Retrieved from www.mckinsey.com/industries/public-sector/our-insights/defining-the-skills-citizens
5. Hadley, G., & Boon, A. (2023) Critical thinking. Routledge. 120 p.
6. Kolb, D. (1984) Experiential learning. Experience as the source of learning and development. Prentice Hall. 116 p.
7. Jones, R. H., & Richards, J. C. (2016) Creativity in language teaching: Perspectives from research and practice. Routledge. 124 p.
8. Little, D., Dam, L., & Legenhausen, L. (2017) Language learner autonomy: What, why and how. Second Language Acquisition, Volume 4(1), 1–21 p.
9. Maury, T. D. (2023) The future of higher education: Skills for the world of tomorrow. Retrieved from www.iesalc.unesco.org/en/2023/08/11/the-future-of-higher-education-skills-for-the-world-of-tomorrow/
10. Neuhaus, M. (2020) What is self-leadership? Theory, models and examples. Retrieved from positivepsychology.com/self-leadership/#self-leadership
11. Vande Berg, M., Connor-Linton, J., & Paige, M. R. (2009) The Georgetown Consortium project: Interventions for student learning abroad. Frontiers: The Interdisciplinary Journal of Study Abroad, Volume 18(1), 1–75. doi.org/10.36366/frontiers.v18i1.251